

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 6.

Extraordinair Session.

3die Møde.

Onsdagen den 15de August.

(Fortf.)

Fscherning (fortf.): Med Hensyn til den Forsatning, hvori den findes, skal den opretholdes; der er der ingen Collisioner, der er der intet Sammenstødstilfælde, der er ingen Vanffelighed tilstede. Netop med Hensyn til dette Punkt have vi efter min Dvertydning ikke under den hele Forhandling staaet med større Sikkerhed, end vi staae nu, og efter min Dverbeviisning have vi den fuldeste Sikkerhed. Jeg kommer, som sagt, ikke ind paa, hvorledes jeg betragter Fællesforsatningen, det komme vi senere til, men jeg fremhæver disse Punkter, for end yderligere at gjøre opmærksom paa, hvor vigtigt det er ikke her at forsøge paa en indirecte Maade at sætte os imod Afgjørelsen af en Sag, som vi skulle see i Dinene og under Dinene. Naar vi her votere af andre Grunde end netop af dem, som ligge for, saa seer det ud, som om vi ikke troede, at vi, naar Spørgsmaalet laa for i sin Reenhed, skulle finde Kraft til at modsætte os. En æret Rigsdagsmand har givet en Grund, hvorfor vi nu skulle gaae ind paa Behandlingen af Fællesforsatningen, og den var, at det jo ikke var sikkert, at det var „os“, som kom til besvare det sidste Spørgsmaal; ved „os“, mener jeg, at han forstaaer os Personer, som sidde her sammen; thi meente han Rigsdagen hermed, kan der ingen lovlig Afgjørelse stee uden ved Hjælp af Rigsdagen, men mener han os Personer, saa er det efter min Formening den største

Feil, vi kunde begaae, at begjere, at det nødvendigtvis skulde være os; skulle vi gjøre Noget, skulle vi tværtimod begjere, at der indtraadte nye Valg, forinden Afgjørelsen kom, og skulle vi bruge nogen anden Modstandsgrund imod det Lovforslag, som saa kom til at foreligge, end den som ligger i dets egen Natur, saa skulde det efter min Mening være den, at vi først ville hjem til vore Vælgere og faae en ny Vælgerdaab, forinden vi gjorde et saa afgjørende Skridt. Thi dersom det skulde være Tilfældet, at Massen af Landets Vælgere skulde ønske at følge Regjeringen med Hensyn til Fællesforsatningsudkastet, saa vilde det være en stor Feil af os at gjøre Modstand; dersom det derimod var Vælgernes Mening at gjøre Modstand, dersom de meente, at en saadan Forsatning ikke burde træde i Kraft, saa vilde det være urigtigt af os, som ere her med et meget usikkert Mandat, om vi nu vilde afgjøre Sagen. Jo mere vi holde fast paa dette, des simplere og lettere er Stillingen, vi skulle nu votere og votere ligesaa raadt og hurtigt, som vi med Anstændighed og Lovlighed kunne gjøre; lad saa det andet Spørgsmaal komme, helst, som sagt, efter en Dpløsning.

H. M. Petersen: Den ærede sidste Taler troede, at det var en Misforstaaelse, naar jeg har udtalt, at vi hidtil vare gaaede iblinde og vare blevne stufede i vort Haab, og han har i temmelig stærke Udtryk opfordret til, at vi skulde være aabenhjertige og oprigtige. Jeg skal nu være ligesaa oprigtig som den ærede Rigsdagsmand og udtale, at, dersom jeg, da vi første Gang behandlede det Udcast til Forandring i den nu bestaaende Grundlov, havde seet ligesaa klart, som jeg